

РЕШЕНИЕ

№ 712

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20221110171005 по описа за 2022 година

Образувано е по постъпила искова молба от В. В. Т. срещу С. Й. В. и Г. Д. Г.ева - В.а след развитие се заповедно производство по ч. гр. дело № 32509/2022 г. по описа на СРС, 33 състав.

Предявени са за разглеждане четири обективно кумулативно съединени иска с правно основание по: 1/ чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 232, ал. 2, предл. 1 ЗЗД за сумата от общо **43,27 лева**, представляваща 60/624 части от неплатени наемни вноски за периода от 01.07.2019 г. до 30.09.2019 г.; 2/ чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **13,07 лева**, представляваща 60/624 части от лихва за забава върху общо дължимата главница за неплатени наемни вноски, дължима за периода от 20.06.2019 г. до 10.06.2022 г.; 3/ чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД за сумата от **84,69 лева**, представляваща 60/624 части от неплатени консумативни разходи за топлинна енергия за обекта в периода от 01.07.2018 г. до 30.09.2019 г. и 4/ чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **23,15 лева**, представляваща 60/624 части от общо дължимата лихва за забава върху главницата за консумативни разходи за периода от 01.10.2019 г. до 10.06.2022 г.

Ищцата В. В. Т. е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу С. Й. В. и Г. Д. Г.ева - В.а за осъждането им да заплатят солидарно сумите, както следва: 84,69 лева (осемдесет и четири лева и 69 стотинки), представляваща 60/624 части от общо неплатени задължения към „Топлофикация София“ ЕАД за периода от 01.07.2018 г. до 30.09.2019 г. въз основа на договор за наем от 17.01.2015 г.; сумата от 23,15 лева (двадесет и три лева и 15 стотинки), представляваща 60/624 части от общо неплатена мораторна лихва по отношение на задължението към „Топлофикация София“ ЕАД за периода от 01.10.2019 г. до 10.06.2022 г.; 43,27 лева (четиридесет и три лева и 27 стотинки), представляваща 60/624 части от общо неплатена наемна цена по договор за наем от 17.01.2015 г. за

период от 01.07.2019 г. до 30.09.2019 г.; сумата от 13,07 лева (тринадесет лева и 7 стотинки), представляваща 60/624 части от общо неплатена мораторна лихва за период от 20.06.2019 г. до 10.06.2022 г. по отношение на неплатена наемна цена, както и разноси, пропорционално на уважената част от заявлението, а именно: държавна такса в размер на 3,28 лева (три лева и 28 стотинки) и адвокатско възнаграждение в размер на 43,27 лева (четиридесет и три лева и 27 стотинки).

След указание до заявителката, последната е предявила установителни иски за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищцата твърди, че е съсобственик на 60/624 части от имот, находящ се в гр. София, на трети етаж /втори надпартерен/ на бул. . Сочи, че ответниците, в качеството им на наематели по силата на договор за наем от 17.01.2015 г., не са погасили дължими задължения, произтичащи от облигационното правоотношение за заплащане на наемни вноски, консумативи за задължения към „Топлофикация София“ ЕАД, както и лихви за забава върху тях.

Сочи, че въпреки изпращането на много на брой покани, ответниците не погасили дължимите суми. Поради тези и останалите изложени съображения моли съда да признае за установено, че ответниците й дължат сумите по издадената заповед за изпълнение по ч. гр. дело № № 32509/2020 г. на СРС. Претендира разноси.

В срочно подаден отговор, ответниците оспорват изцяло както допустимостта, така и основателността на предявените иски. Оспорват материалната легитимация на ищцата да претендира процесните суми, оспорват наличието на облигационно правоотношение по силата на договор за наем. Молят исковите да бъдат отхвърлени изцяло. Претендират разноси.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна**:

По делото е представено заверено копие от договор от 17.01.2015 г. (л.44 по делото) между В, като наемодател и С. Й., като наемател, с предмет на договора – отдаване под наем на жилище, находящо се на бул. „Ц, с площ 30 кв.м. за срок от 3 месеца при уговорен месечен наем от 150 лв. или обща наемна цена от 450 лв. В чл.5 от договора е предвидено, че продължаването на договора за следващото тримесечие става автоматично, ако няма промяна в условията или клаузите. Според чл.8 от договора, че в случай, че договорът за наем бъде прекратен и помещението не бъде освободено, неизправната страна дължи обезщетение в размер на 3 месечни наема.

С протоколно определение от 12.10.2023 г. съдът, на осн. чл. 193 ГПК, е открил производство по оспорване автентичността на договор за наем на жилище от 17.01.2015 г. в частта на положения подпис за наемател. На осн. чл. 183 ГПК на ищцата е указано да представи оригинал на оспорения документ. Ищцовата страна не е представила оригинал на договора за наем, като посочва, че не е успяла да открие същия.

По делото е допусната съдебно-почеркова експертиза, заключението по която е изготвено въз основа на приетото по делото заверено копие от договора за наем. Въз основа на изследване на общите и частни признаци на положения върху документа подпис по качествено-описателния метод, в заключението вещото лице достига до извода, че подписът, положен в място за „наемател“ на ксерокопие на Договор за наем на жилище, сключен между В и С. Й. на 17.01.2015 г., е изпълнен от С. Й. В.. Вещото лице обаче изрично посочва, че поради това, че обект на експертизата е ксерокопие на документ, а не оригиналният документ, идентификационното изследване може да установи само изпълнителя на конкретния подпис или ръкописен текст, които са послужили за оригинал, но не може да установи дали копието е първо или последващо

или записите/подписите са част от оригинали на други документи, както и не може да се установи способа на изготвяне на оригиналния документ, вкл. дали не представлява монтаж от отделни части и реквизити на други оригинални документи. Посочва се, че в копието на представения документ не се наблюдават достатъчно количество диагностични признаци, по които да може да се определи способа за изготвяне на първичния документ и по-конкретно дали е автентичен или е съставен от отделни печатни текстове и подписи, явяващи се по същество части от оригинални документи, монтирани или пренесени по електронен път на определени места в компютърно генерирания текст на документа, като се посочва, че за да се направи това е необходимо да се изследва оригиналният документ, въз основа на който е изготвено копието – обект на изследване. Поради това вещото лице достига до извод в заключението си, че подписът в мястото „наемател“ е изпълнен от С. Й. В., не подчертава, че това означава, че процесният документ е автентичен, тъй като не е представен оригинал, а копие на документа, поради което експертизата не може да се произнесе по въпроса. Вещото лице посочва единствено, че подписът, съдържащо се в представеното по делото копие, е изготвено от автентичен подпис на С. Й. В., за което експертизата дава категоричен извод, но без да може да се даде отговор на въпроса дали този подпис е поставен върху оригинала на документа, или е пренесен от друг документ.

Съдът кредитира представеното експертно заключение като обективно, всестранно, пълно и обосновано.

Представено като доказателство е удостоверение за наследници изх. № РСЦ21-УГ01-5543/20.09.2021 г. на М починала на 23.04.1991 г. (л. 45-48 по делото), от което се установява, че ищцата В. Т. е дъщеря на Вв, починал на 04.08.1995 г., който е брат на починалия наемодател В, починал на 18.03.2015 г.

Като писмено доказателство е представено и заверено копие от съдебно решение №по гр.д.г. по описа на СРС, II ГО, 52-ри с-в, с което процесният недвижим имот, находящ се в гр. София, бул. „Ц- надпартерен, със застроена площ от 30,18 кв.м., е изнесен на публична продан, като получената сума следва да се раздели между съделителите, съобразно дела им в съсобствеността, като на ищцата В. В. Т. е признато правото на собственост върху 60/624 ид.ч. от процесния недвижим имот. В мотивите на съдебното решение се посочва, че с предходно съдебно Решение №170/09.01.2015 г. по гр.д. №в, влязло в сила на 07.04.2015 г., е допуснато извършването на делбата между посочените в решението съделители, между които е В. В. Т., на която е признато правото на собственост на 1/12 ид.ч. от процесния недвижим имот, а Величко Николов Тотев е признат за съсобственик с дял от 2/12 ид.ч. от процесния недвижим имот. По делото са били представени като доказателства и затова са обсъдени в мотивите на съдебния акт удостоверение за наследници /изх.№395/30.03.2015 г./ и Удостоверения от 30.03.2015 г. по гр.д. №16985/2015 г. и от 31.03.2015 г. по гр.д. №16978/2015 г., че МТ., ЕГН ***** и Р ЕГН *****, са се отказали от наследството на съделителя Ве, ЕГН *****, поради което и на осн. чл. 53 ЗН частта на Вуголемява дяловете на останалите съделители. Ето защо се е наложил извод, че ищцата В. В. Т. е собственик на 60/624 ид.ч. от процесният недвижим имот, който е бил предмет на делбата.

От представените писмени доказателства се установява, че ищцата В. В. Т. е съсобственик на 60/624 ид.ч. от процесния недвижим имот, който е бил отдаден под наем. Установява се също така, че ищцата е била съсобственик на посочените ид.ч. от процесния недвижим имот, включително през процесните периоди, за които се претендира заплащане на наемна цена и обезщетение за направени консумативни разходи, доколкото отказът от наследство от страна на наследниците на Величко Тотев

е направен най-късно на 30 и на 31 март 2015 г., видно от датите на удостоверения от 30.03.2015 г. по гр.д. №16985/2015 г. и от 31.03.2015 г. по гр.д. №16978/2015г., с които М Т. и Р се отказват от наследството на Величко Тотев, което съответно уголемява дяловете на другите наследници, в това число и на ищцата.

По делото като писмени доказателства са приети заверени копия от домова книга на етажната собственост на бул. по делото), видно от която С. Иванов В. е вписан в домовата книга като живеещ в етажната собственост.

Прието е и копие от справка от търговския регистър, видно от която ответникът В. е едноличен собственик на капитала и управител на търговско дружество „САБ“ ЕООД, с ЕИК 175212598, което е с регистриран адрес на управление и седалище на адрес: гр. София, бул. „Ц т.е. на адреса на процесния недвижим имот.

Представени като писмени доказателства също така са и покана за доброволно плащане на процесните задължения от В. В. Т., като представител на всички наследници на М като собственик на апартамент в гр. София, ул. Ц, ет.-надпартерен, до С. Й. В., като видно от разписка, съдържаща се в самата покана, С. В. я е получил на 19.07.2019 г. (л. 50-51 по делото); индивидуална справка за отопление и топла вода от 16.07.2020 г., инст. № (л. 52), както и документ, издаден от „Топлофикация София“ ЕАД (л.53-54 по делото) за задълженията за топлинна енергия и услугата дялово разпределение по договорна сметка № 002100306238, инсталация № за самостоятелен обект с адрес: гр. София, бул. „Ц към 31.05.2022 г., от която се установява, че размерът на неплатените задължения за периода м.07.2018 г. до м.04.2022 г., е 1554,78 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

По иска чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 232, ал. 2, предл. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца по предявения иск за заплащане на неплатените наемни вноски е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че между страните, респ. лица, действащи от тяхно име, е бил сключен валиден договор за наем за процесния имот, по който ищецът е предал на ответниците фактическата власт върху имота, изпълнил е задълженията си по договора и за ответниците е възникнало задължението за заплащане на уговорената наемна цена; че е материалноправно легитимирана да получи претендираната сума.

Както се посочи, от представените доказателства по делото се установява, че през процесния период, за който се претендира заплащане на наемни вноски, ищцата е била съсобственик на 60/624 ид.ч. от процесния недвижим имот на основание наследствено правоприемство. Съгласно чл. 30, ал. 3 ЗС всеки съсобственик има право да получи припадащата се част от дължимите за съсобствения имот наеми, съразмерно с неговата идеална част в съсобствеността. Поради това ищцата се явява активно легитимирана да претендира процесните суми.

На следващо място, спорно по делото е наличието на облигационно отношение по договор за наем за процесния имот. За установяване на това обстоятелство от страна на ищцата е представен договор за наем в заверено копие, автентичността на което е оспорена от ответната страна. В назначената по делото съдебно-почеркова експертиза, се установява, че подписът, положен в място за „наемател“ на ксерокопие на Договор за наем на жилище, сключен между Величко Николаев Тотев и С. Й. на 17.01.2015 г., е изпълнен от С. Й. В., но не се установява дали посоченият подпис е положен и върху оригинала на документа, или е пренесен механично или по електронен път на определени места в компютърно генерираният текст на документа, като се посочва, че

за да се установи това, е необходимо да се изследва оригиналният документ.

Относно въпроса дали при направено оспорване на автентичността на частен документ, носещ подписа на страната, която го оспорва, ако представилата документа страна не представи оригинала за изследване от специализирана съдебно-графологична експертиза, следва ли същият да се изключи от доказателствата по делото, тъй като не е възможно да се установи дали подписът е положен върху документа или е пренесен от друг документ, съдът споделя задължителната съдебна практика на ВКС по реда на чл. 290 ГПК, изразена в *Решение № 91 от 01.04.2015 г. по гр. д. № 5960/2014 г. на ВКС, IV г. о.*, според която съгласно разпоредбата на чл. 193, ал. 3, изр. първо ГПК, тежестта за оспорване на частен документ се носи от страната, която го оспорва, когато документът от външна страна е подписан от нея и като такъв разполага с формална доказателствена сила по смисъла на чл. 180 ГПК. Това правило обаче е неприложимо тогава, когато оригиналът на документа не може да бъде представен от страната, която се позовава на него, по извинителни за нея по смисъла на чл. 165, ал. 1 ГПК причини. Законово установената с тази норма възможност за тази страна да установява със свидетелски показания съглашения, в които участва и чиято допустимост принципно е изключена с разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 5 ГПК, позволява да се приеме, че при оспорване автентичността на частен диспозитивен документ, чийто оригинал е загубен или унищожен, доказателствената тежест да установи съдържащите се в него благоприятни факти се носи от страната, която се е лишила от него. Основанието за мълчаливо извършеното от законодателя разместване на установените в чл. 193, ал. 3 ГПК правила за разпределение на доказателствената тежест произтича от обективната невъзможност за установяване авторството на подпис чрез графологическо изследване на копие от документа, върху който подписът е положен. Това е така, тъй като заключението на съдебно-графологичната експертиза, изследвала не оригинала, а негово копие, винаги ще е основано на вероятни предположения, но не и на категорична констатация за авторството на оспорения документ. Съдебно-графологичната експертиза е единственото доказателствено средство, с което може да се докаже оспорването на автентичността на документа. При отсъствието на оригиналния документ обаче оспорващият е в обективна невъзможност да докаже, че не е негов автор, тъй като копие като обект на изследване не позволява на графологичната експертиза да изключи евентуално извършена техническа подправка на подписа върху първообраза чрез откопиране на истинския му подпис през индиго, чрез прекопиране, както и чрез многобройни други съвременни способи. Наличието на обективни пречки за провеждане на пълно и главно доказване на оспорената автентичност на представения в заверен препис документ подкрепя изложения извод относно доказателствената тежест, възложена с чл. 165, ал. 1 ГПК върху ползващата се от него страна при положение, че оригиналът му липсва по причини, които законът признава за извинителни. Горното разрешение на правния въпрос е възприето със задължителна съдебна практика, отразена и в *Решение № 79/10.09.2010 г., постановено по т. д. № 628/2009 г. на ВКС, II т. о.*

Поради това в тежест на ищцата, която не представя оригинала на документа, е да установи при пълно и главно доказване автентичността на процесният договор за наем от 17.01.2015 г. От представените по делото косвени доказателства, а именно – вписване на ответника-наемател на процесния имот в книгата за етажна собственост, регистрирането на седалището и адреса на управление на дружество, на което ответникът е едноличен собственик на капитала на адреса на процесния имот, както и от заключението на вещото лице, съгласно което подписът в представеното копие на договор за наем е положен от С. Й. В., съдът намира, че е събрана съвкупност от безпротиворечиви помежду си косвени доказателства, от които се доказва автентичността на представения договор за наем на жилище от 17.01.2015 г., както и че

през неопределен период от време ответникът е бил наемател на процесното жилище.

Представеният договор за наем е със срок на действие 3 месеца, с клауза за автоматично подновяване за още 3 месеца, в случай, че няма промяна на условията или клаузите. Ищцовата страна не ангажира доказателства, че през процесния период ответникът е ползвал процесното жилище. Не са ангажирани доказателства, че наемодателят е изпълнил задължението си по договора за наем да предаде на ответниците фактическата власт върху имота. Представените извлечения от книгата на етажните собственици и извлечението от търговския регистър за регистрирано дружество на името на ответника с адрес на процесния недвижим имот, са косвено доказателство, че въобще е сключен договор за наем и че ответникът С. В.а е страна по него, но не установяват, че наемодателят е предал фактическата власт върху имота, както и че процесният договор е имал действие през процесния период. С исковата молба ищцовата страна прави доказателствено искане за допускане на свидетел за установяване, че през процесния период ответниците са ползвали имота, като с определение № 24926/15.07.2023 г. по реда на чл. 140 ГПК съдът е допуснал събирането на гласни доказателствени средства чрез разпита на един свидетел при режим на довеждане от ищцата за установяване на посочените обстоятелства, но в първото съдебно заседание ищцата оттегля така направеното доказателствено искане. Не са ангажирани други доказателства за установяване на обстоятелствата, че ответниците са упражнявали фактическа власт върху имота през процесния период в качеството им на наематели, както и че за този период договорът за наем е бил в сила, а не е бил прекратен след изтичане на уговорения в него 3-месечен срок.

Следва да се посочи освен това, че искът е предявен както срещу страната по договора С. В., така и срещу Г. Гева – В.а за солидарното им осъждане, в качеството им на съпрузи, да заплатят претендираната сума. Съгласно чл. 32, ал. 2 СК, съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството. Ищецът обаче не представя каквито и да било доказателства за установяване на това твърдение. Не се установява, че ответниците са съпрузи нито понастоящем, нито към процесния период, още по-малко, че договорът за наем е свързан със задоволяване на нужди на семейството. Нещо повече, видно от данните по делото, на процесния адрес е регистрирано търговско дружество „САБ“ ЕООД, едноличен собственик на капитала и управител на което е единствено ответникът В.. Ето защо ответницата Г. Гева – В.а не е материално легитимирана да отговаря по предявения иск и на това основание.

Поради изложеното искът за заплащане на наемни вноски от ответниците за посочения период се явява недоказан и следва да се отхвърли.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Поради неоснователността на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната претенция за обезщетение за забава в размер на сумата от 13,07 лева, представляваща 60/624 части от лихва за забава върху общо дължимата главница за неплатени наемни вноски, дължима за периода от 20.06.2019 г. до 10.06.2022 г.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД:

В тежест на ищеца по предявения иск за заплащане на 60/624 части от консумативните разходи за топлинна енергия в процесния недвижим имот, е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че по възникналото облигационно отношение между страните по силата на валиден договор за наем, по силата на който ищецът е изпълнил задълженията си, за ответниците е възникнало задължението за плащане на консумативните разходи за обекта, както и че същите се дължат в претендирания

размер; че е материалноправно легитимирана да получи претендираната сума.

Както беше посочено, ищцовата страна не доказва, че договорът за наем е имал действие между страните в посочения период, за който се претендират консумативните разходи, както и че ответниците са ползвали процесния имот в посочения период. Не се установява освен това в приложената по делото справка, издадена от „Топлофикация София“ ЕАД, кой процесен период отразява. В справката са посочени номера на документи, издадени в съответни месеци, но препис от издадени фактури, в които да са отразени отчетните периоди, не са представени. Не са ангажирани други доказателства за установяване на тези обстоятелства /напр. разходо-оправдателни документи, ако задълженията са вече погасени; съдебно-счетоводна експертиза и др./. Поради изложеното и този иск се явява неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Поради неоснователността на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната претенция за обезщетение за забава в размер на сумата от 23,15 лева, представляваща 60/624 части от общо дължимата лихва за забава върху главницата за консумативни разходи за периода от 01.10.2019 г. до 10.06.2022 г.

По разноските:

При този изход на спора, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК право за присъждане на разноси възниква за ответниците, в полза на които следва да се присъди сумата от 980 лева /500 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение и 480 лв. – заплатено възнаграждение за вещо лице по съдебно-почеркова експертиза/.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани исковете за признаване за установено, че ответниците С. Й. В., с ЕГН ***** и Г. Д. Г., с ЕГН ***** дължат на ищцата В. В. Т., с ЕГН *****: **1/** сумата от 43,27 лева на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 232, ал. 2, предл. 1 ЗЗД, представляваща 60/624 части от неплатени наемни вноски за периода от 01.07.2019 г. до 30.09.2019 г. за използван от ответниците на основание договор за наем от 17.01.2015 г. недвижим имот, находящ се в гр. София, бул. „Ц, ет. 3 /втори надпартерен/; **2/** сумата от 13,07 лева на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, представляваща 60/624 части от лихва за забава върху общо дължимата главница за неплатени наемни вноски, дължима за периода от 20.06.2019 г. до 10.06.2022 г.; **3/** сумата от 84,69 лева на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД, представляваща 60/624 части от неплатени консумативни разходи за топлинна енергия за ползван от ответниците по договор за наем от 17.01.2015 г. недвижим имот, находящ се в гр. София, бул. ет. 3 /втори надпартерен/ в периода от 01.07.2018 г. до 30.09.2019 г. и **4/** сумата от 23,15 лева на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, представляваща 60/624 части от общо дължимата лихва за забава върху главницата за консумативни разходи за периода от 01.10.2019 г. до 10.06.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 11.08.2022 г. по ч.гр.д. г. по описа на СРС, 33 състав.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК В. В. Т., с ЕГН ***** да заплати на С. Й. В., с ЕГН ***** и Г. Д. Г., с ЕГН *****, сумата в общ размер от **980 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____